

Honger

Het crèmekleurige papier kraakt in haar handen. Zachtjes knijpt ze in het pakketje. Ze draait het om. En nog eens. En nog eens. Maar ze kan niet raden wat er in zit.

Lina's maag knort, maar dat voelt ze nauwelijks. Het is maanden geleden sinds ze voor het laatst echt voedsel in haar handen heeft gehad. Het gerommel in haar maag is bij haar gaan horen. Net als de dunne, witte vingers die over het papier glijden.

Het komt door de Duitsers, heeft haar vader haar uitgelegd. Die houden alle voedseltransporten naar Den Haag en andere steden in het westen van het land tegen, sinds de geallieerden zijn geland bij Arnhem. Als straf. Toch begrijpt ze het niet. Als de Duitsers niet willen dat ze te eten krijgen, waarom mogen de Amerikanen nu dan voedselpakketten gooien vanuit de lucht?

Want daar komt het pakje in haar handen vandaan. Uit een van de talloze pakketten die gisteravond boven vliegveld Valkenburg zijn gedropt door buitenlandse vliegtuigen. "Het wordt nu snel beter," had haar moeder haar toegefluisterd.

Veel slechter kan het ook niet worden, bedenkt Lina. Haar familie leeft al maanden op waterige stampot, en soep van aardappelschillen. Eén keer kwam ze thuis met bloembollen. Gekregen, van Gekke Gerrit van de overkant. Die had ze weer gejat van een boer buiten de stad, vertelde hij trots. Het smaakte niet eens zo slecht. Ineens had Lina begrepen wat dat spreekwoord in de keuken van haar oma betekende: honger maakt rauwe bonen zoet.

"Witbrood!" klinkt het opeens vanuit de keuken. "Piet, ze hebben haar witbrood meegegeven!" Lina glimlacht. Haar moeder heeft al lang niet meer zo opgetogen geklonken. Ze kijkt weer naar het pakje in haar handen. Daar zal geen witbrood in zitten. Verlangend strijkt ze over het papier. Ze voelt het toch echt: ronde schijfjes.

Voor Lina het pakje open kan maken, duwt haar moeder haar een dikke snee brood in haar handen. "Hier, eet een stukje. Het is nog vers." Plotseling loopt het water haar in de mond. Met bevende vingers scheurt ze een hompje brood van de snee af. Dan propt ze het resoluut naar binnen. Ze sluit haar ogen. Het lijkt wel cake.

De laatste keer dat ze zo had genoten van haar eten, was in Kolhorn. Samen met de luchtbeschermingsdienst. Die wonen in een pand naast het huis van Gekke Gerrit. Als Lina 's avonds op bed ligt trekken zij de straten in, op zoek naar ramen die niet goed zijn afgeschermd tijdens spertijd. Dat moet, om de bommenwerpers in verwarring te brengen. Donkere huizen zijn moeilijker te raken dan felverlichte woningen. Lina gaat er vaak langs voor een praatje, want ze hebben altijd wat te vertellen.

Tijdens een van die bezoeken had Arnoud het gevraagd. Of ze mee wilde naar Noord-Holland, om eten te halen. In Den Haag was niets meer, had hij gezegd. Haar ouders hadden toestemming gegeven. En dus ging Lina met hem en de andere leden van de luchtbeschermingsdienst mee richting Den Helder, op een trekschuit. Het was een zware tocht geweest – ze had zelfs af en toe de schuit moeten trekken, met een tuigje om haar borst.

Uiteindelijk belandden ze in Kolhorn, een dorpje niet ver van Den Helder. Ze konden overnachten bij de plaatselijke smid. Zelf had Lina haar gastheer nooit willen bestellen, maar Arnoud had gezegd dat ze geen keus hadden. Ze waren dagen onderweg geweest en hadden nog altijd niets gegeten. En dus namen ze hem mee, de dikke kat van de smid. Arnoud en zijn maten hadden het arme beest geslacht, en zij had hem in de pan gegooit.

De heerlijke geur van gebraden vlees die opsteeg uit de pan zou Lina nooit vergeten. Ze had het vlees eerlijk verdeeld: iedereen kreeg een stukje. Toen het eerste hapje haar mond bereikte, was het net

alsof ze nog nooit vlees had gegeten. De knagende spijt over de diefstal verdween voor even naar de achtergrond, terwijl op het stukje vlees kauwde totdat er niets van over was. Een half uur lang werd er niet gesproken. Toen was de kat op. Maar het duurde zeker anderhalve dag voor ze honger, die anders altijd aanwezig was, weer voelde.

“Wat heb je in je handen, lieverd?” Haar moeders stem onderbreekt haar gedachten. Lina voelt haar wangen warm worden. Ze heeft haar moeder nooit verteld over de kat. Ze weet zeker dat die het zou afkeuren.

Ze richt haar ogen weer op het kleine pakje. Niemand had haar opgemerkt, toen ze met de voedselbonnen in haar hand had gebukt voor het groezelige voorwerp dat voor haar voeten lag. Waarschijnlijk was het van een van de transportwagens gevallen. Lina had het pakje opgeraapt en vlug in haar rok verborgen. Nu kan ze eindelijk kijken wat er in zit.

Nog nakauwend op het sneetje brood, scheurt ze met haar vuile duimnagel voorzichtig het papier open. Een zoete geur stijgt op uit het zakje. Dan draait ze het om boven haar hand. Er vallen vijf gekleurde schijfjes uit. “Winegums,” zegt haar moeder verbaasd.

Winegums. De zachte, dropachtige snoepjes die ze vroeger alleen verkochten bij de winkel van Krelis. Schattend bekijkt Lina de schijfjes. Voedzaam zijn ze niet. Maar het is lang geleden dat ze iets heeft gegeten dat ook maar in de buurt komt van suiker.

Aarzelend laat Lina de snoepjes door haar hand rollen. Dan neemt ze een besluit. Twee snoepjes verdwijnen in haar zak. De rest wikkelt ze in het papier. Ze rent naar de kelder. Vastbesloten wrikt ze de onderste traptree open. Daar ligt de stapel kranten die haar vader de afgelopen jaren heeft verzameld. Die zijn verboden, heeft hij haar gewaarschuwd. Niemand anders weet van de traptree. Voorzichtig legt Lina het zakje winegums onder de kranten. De twee snoepjes in haar zak zal ze vanavond met Arnoud delen. Stiekem, bij de luchtbeschermingsdienst op zolder, zoals ze ook de kat hebben gedeeld. De rest bewaart ze voor als de Duitsers eindelijk zijn vertrokken. Want daar, weet ze opeens, zal ze niet lang meer op hoeven te wachten.